

Tot té el seu moment, sota el cel
hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)

XXXè Diumenge 2025 – Núm. 336

Propici

Avui entro en aquest espai de pregària tot cercant el racó on em poso. Busco la distància adequada del que serà el meu centre d'atenció, sigui l'espelma, la icona, la creu... Allí em dispo, un cop més, fent conscient la meva respiració. Em centro en el meu rostre. La part del meu cos que més comunica cap enfora el meu estat intern. M'adono dels canvis en el meu rostre mentre inhalo i exhalo. A la cara queda esculpit el mapa de la meva biografia. Hi deixen marques els esdeveniments que m'han anat configurant. M'adono de l'estat d'aquest mapa en el meu ara i aquí. M'informa de com arribo avui al meu racó de pregària. Hi faig atenció: el front, l'entrecella, els pòmuls, llavis, ulls... hi percebo les tensions que avui m'acompanyen. Enfoco cada inhalació a un dels racons del meu rostre. Potser m'ajuda a sentir-los propicis.

Des de la distància escollida, en el moment propici, llegeixo [Lluc 18, 9-14](#). Quina nova empremta s'esculpeix en mi mentre llegeixo Lluc 18, 9-14? Potser em porta a assajar un canvi en la distància triada avui. Si em desplaço escurçant-la del meu centre d'atenció extern: la icona, l'espelma, la creu... Què es mou en aquest rostre quan em poso en l'indret on prega el fariseu? Quina canvi en el rostre, quan llegeixo la seva manera d'adreçar-se al Senyor? Ara assajo la distància llarga, la que escull el públicà. Quins canvis percebo quan des d'allí torno a llegir les paraules amb les que prega?

Busco les meves paraules. Les que em surten quan he fet atenció als moviments de cada racó de la meva cara, mentre repetia els mots del fariseu i els del públicà. Allí m'he reflectit en el més intern meu. Se m'ha colat la comparança? La vanaglòria per complir una llei que m'empresona?

"Amigo de
publicanos"
Cristóbal Fones

El meu prec final, avui és: "Senyor, sigues-me propici". En fer-lo, hi recordo els desigs que el Senyor ha posat en mi per més estimar el món, tot i convuls com el trobo sovint. Sigues-nos propici en la incertesa, sigues-nos propici en els que pateixen malalties, sigues-nos propici en els desencontres familiars, sigues-nos propici... En Tu, Senyor, ens trobem tots i tot esdevé propici en Tot.

Sigues-me propici, Senyor.

Has escolpit cada racó del meu rostre.
Entre fariseu i públicà m'he mogut,
transitant el dia a dia.

Entre seguretat i orgull
quan he acomplert
amb la llei farisaica,
que ha esculpit tensió
a canvi d'abdicar del principi
pel que he estat creada.

Entre comparança i enveja
quan ha bescanviat realisme
per una vanaglòria fatua.

Sigues-me propici, Senyor,
per adreçar-me a Tu des del que sóc.

Sigues-me propici, Senyor,
per estimar-te i trobar-te a Tu,
en la meva identitat farisaica
i estimar-te i trobar-te a Tu
en cada alteritat publicana.

Sigues-me propici, Senyor,
per trobar-te a Tu
en cada racó del meu rostre,
de la meva història,
que vol escurçar la distància
que el separa de Tu
perquè siguem U.